

Zpravodajský čtrnáctideník Fakulty sociálních věd Univerzity Karlovy

Covid pozitivní matky mohou držet novorozence hned po porodu, riziko nákazy je minimální

V porodnicích to v době koronaviru nemají lékaři ani pacientky snadné.

Foto: archiv

Eliška Bobůrková je anestezioložkou ve Všeobecné fakultní nemocnici na klinice anesteziologie, resuscitace a intenzivní medicíny. Medicínu vystudovala na druhé lékařské fakultě univerzity Karlovy. Zahlcena prací, věnovala mi jedno úterní ráno svůj čas. V rozhovoru vysvětluje, jak vnímá léčbu covidu19 a hlavně jak je to s covid pozitivními rodičkami.

Jak probíhá ve vašem zařízení léčba pacientů s covidem?

Je to náročné v tom, že na covid není lék. Musíme volit symptomatickou léčbu, takže se léčí projevy nemoci místo její příčiny. Čeká se dva týdny, co se vlastně stane. Dalším problémem je, že covid se nedá predikovat.

Ztěžuje covid průběh těhotenství?

Těhotenství je náročné samo o sobě. Ve druhé polovině se zmenšuje kapacita plic. Pokud se u rodiček projeví dýchací problémy spojené s covidem, tak se situace komplikuje.

Podle vládní vyhlášky je přítomnost otce, partnera nebo partnerky povolena. Je to tak i u covid pozitivních pacientek?

Covid pozitivní pacientky jsou v izolaci s přísným zákazem kontaktu, takže to bohužel nejde.

Nemá to negativní vliv na psychické zdraví matky?

Přítomnost otce je při porodu důležitá a pro rodičku dobrá, ale pokud to není možné, tak se snažíme ji podporovat. Asistentka i doktor vytváří pozitivní atmosféru, aby zajistili rodiče klid a pohodlí. Absence otce nepůsobí újmu. Tu dělá samotné onemocnění.

Jak se liší postup u porodu covid pozitivních rodiček od klasických porodů?

Postup záleží na tom, jaké má matka symptomy. Ve všech případech jsou ale matky po porodu v samostatném

boxu. U porodu asymptomatických matek jsou přítomni jen porodní asistentka a gynekolog.

Pokud má rodička symptomy a dokonce musí být připojena na kyslík, tak je před porodem několik týdnů v izolaci. Porod se dělá u těchto pacientek císařským řezem, protože přirozenou cestou by to nebylo možné. V takové situaci je potřeba více doktorek, ale i mě, jako anestezioložky. To je jeden z důvodů, proč jsou porody covid pozitivních rodiček finančně mnohem nákladnější.

Jak je to s dítětem po porodu? Může ho matka vidět?

Matky mohou s dítětem trávit čas hned po porodu. To pomáhá jejich psychickému zdraví.

Nenakazí tak matka novorozence?

Riziko nákazy je naprosto minimální, přenos na děti se nevyskytuje. Matka s dítětem proto může být v kontaktu.

ILIKE KUMSOVÁ

Největší kvalitou člověka je slušnost

V pátek 26. února uplynulo 10 let od úmrtí spisovatele Arnošta Lustiga, který proslul zejména knihami, v nichž líčí autentické zážitky z koncentračních táborů, kde byl, vzhledem ke svému židovskému původu, vězněn.

Narodil se roku 1926 v Praze-Libni do rodiny malého obchodníka. V roce 1941 byl jako Žid vyloučen ze střední školy. Vyučil se krejčím, ale v roce 1942 byl v šestnácti letech poslán do koncentračního tábora Terezín. Následovaly transporty do Osvětimi a Buchenwaldu. V Osvětimi viděl, jak zavraždili jeho otce. V dubnu roku 1945 se mu podařilo uprchnout z transportu smrti z Buchenwaldu do Dachau a po zbytek války se skrýval. Holocaust přežila i jeho sestra a matka.

Po válce studoval na Vysoké škole politických a sociálních věd, která sídlila ve stanu na Letné. Mezi jeho spolužáky patřilo hodně později uznávaných autorů. Arnošt Lustig začal přispívat do časopisů, zajímal se o sport, konkrétně fotbal. Jeho přítelem byl sportovní reportér Ota Pavel. Roku 1948 působil Lustig jako zpravodaj v první Izraelsko-arabské válce. Po návratu byl zaměstnán v redakci Československého rozhlasu, později byl vedoucím kulturní rubriky týdeníku Mladý svět a pracoval jako scená-

rista filmového studia Barrandov. Podle své knížky Modlitba pro Kateřinu Horovitzovou napsal scénář ke stejnojmennému filmu.

Srpen 1968 zastihl Lustiga v Itálii, kde byl se svou rodinou a dalšími novináři na dovolené. Rozhodl se zůstat v exilu. Po krátkých pobytech v Jugoslávii a v Izraeli se nakonec v roce 1970 usadil v USA a přednášel na univerzitě ve Washingtonu o filmu a literatuře.

Do Česka se vrátil po roce 1989, ale nadále si udržoval druhý domov v USA. Dal řadu rozhovorů a od roku 1995 vedl českou mutaci časopisu Playboy, pro který se snažil získávat kvalitní autory. Kolem roku 2006 mu diagnostikovali poruchu krvevotryby, zemřel na karcinom plic v únoru 2011. O rok později bylo založeno výroční ocenění pro osobnost, která se zasloužila o udržení a rozvoj celospolečenských hodnot. Nese Lustigovo jméno. Jeho odkaz šíří také umělecko – vzdělávací Nadační fond Arnošta Lustiga, který loni v létě založili jeho potomci.

Arnošt Lustig patří mezi nejznámější české autory ve světě. Jeho díla byla přeložena do velkého množství jazyků a některá z nich i zfilmována. Mezi nejvýznamnější patří Démanty Noci, Noc a naděje a Modlitba pro Kateřinu Horovitzovou.

VOJTĚCH DONÁT

Editorial

Přichází nový semestr a s ním také nové číslo Fleše. Se změnou semestru došlo k několika změnám i v redakci, co se ovšem nezměnilo, je způsob našich setkávání, která nadále probíhají pouze prostřednictvím webkamer. Nicméně i přes tuto nepříznivou situaci na tvorbu textů rozhodně nerezignujeme! Číslo, které máte momentálně na svém monitoru není úplně klasické. Rozhodli jsme se ho věnovat vetřelci, se kterým se potýkáme právě rok. Ano, hádáte správně, celým číslem prostupuje téma COVID-19 neboli lidově koronáče. Už rok se setkáváme s koronavirůsky (pacienti s koronavirem), vejrology (amatérskými virology), koromentátory (rádoby odborníky na internetových diskuzích) nebo s bezohlednými koronositeli a covidoty, nosíme roušky, v současnosti už spíše dvoušky (2 roušky přes sebe) a rozčilujeme se nad koropapaláši (papaláši porušující pandemická opatření) a korotoči (neustálé a chaotické změny vládních nařízení). V tomto čísle tak najdete informace o momentálně platících opatřeních i podrobné reportáže z očkovaní a z testování. Těšit se můžete také na mnoho rozhovorů, např. s Eliškou Bobůrkovou, lékařkou na gynekologicko-porodnické klinice, kde měli pozitivní rodičku. Zajímavý je i ten s Karlem Boháčkem, který COVID-19 prodělal a své zážitky a zkušenosti si zapisoval do deníku, který budeme uveřejňovat na pokračování. Pokud by na vás už té pandemie bylo moc, můžete se začíst do profilu spisovatele Arnošta Lustiga. Milovníky módy zase potěší (nebo možná nepotěší) komentář o tom, co budeme nosit v nastávající sezoně. Přejeme příjemné čtení a zůstaňte covidu-vzdorní!

VAŠE REDAKCE

Nově pouze respirátor

V reakci na nepříznivý vývoj pandemie Covid-19 přišlo ministerstvo zdravotnictví s mimořádným opatřením. Od pondělí 1. března musí osoby nad 15 let na vyhrazených místech nosit respirátor FFP2 nebo KN 95, dvě přes sebe přeložené chirurgické roušky už stačit nebudou.

Vláda rozhodovala o změnách v nošení roušek a respirátorů ještě minulý týden. Nyní přišla s další úpravou. Ve vnitřních prostorech prodejen, v městské hromadné dopravě a v provozovně služeb končí možnost nosit dvě roušky přes sebe. Povinné jsou respirátory bez výdechového ventilu s filtrační účinností alespoň 94 %. Lidé musí zprůsňena nařízení dodržovat také v sociálních a zdravotnických zařízeních. Odborníci kritizovali dříve přijaté opatření o možnosti nosit přes

sebe dvě roušky. Podle nich se snižuje průchodnost a vzduch nesoucí potenciální nákazu může roušky snadno obcházet. Od 1. března platí také povinnost respirátorů i na pracovištích. Pro lidi, kteří pracují na místech, kde je nově povinný respirátor, musí ochranné pomůcky zajistit zaměstnavatel. Pro lidi v nouzi přerozdělí Správa státních hmotných rezerv zdarma přes potravinové banky 7,5 milionu roušek. Na osobu připadá balíček s padesáti kusy.

Někde bude stačit rouška

Minimálně jednu chirurgickou roušku bude nadále povinné nosit v ostatních vnitřních prostorech a v zastavěném území obce. Mimo obec je třeba se chránit jen v blízkosti lidí z jiné domácnosti.

RICHARD STEINDL

Stalo se v uplynulém týdnu

- Městský soud v Praze přikázal Gymnázium Na Zatlance obnovit prezenční formu vzdělávání. Reagoval tím na správní žalobu podanou studentem prvního ročníku a argumentoval protiústavností nouzového stavu (vyhlášeného na žádost hejtmanů). Gymnázium však podalo kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, který účinky rozsudku odložil.

- V ČR byl potvrzen výskyt jihoafrické mutace koronaviru. Případy se týkají převážně obyvatel Královéhradeckého a Jihomoravského kraje. Vláda v reakci na to od 26. února zakázala až na výjimky vstup Čechů, Moravanů a Slezanů do některých jihoafrických a jihoamerických zemí. Zákaz by měl platit do 11. dubna.

- Poslanecká sněmovna na své schůzi 26. února schválila finální verzi pandemického zákona. V rámci něj dostanou ministerstvo zdravotnictví a hygienické stanice větší pravomoci, budou ovšem pod kontrolou poslanců.

- Epidemiolog Roman Prymula se stane poradcem prezidenta Zemana. Z funkce svého poradce ho přitom nedávno odvolal premiér Babiš po skandálu s účastí na fotbalovém zápase Slavie.

- Vláda vyhlásila nový nouzový stav a zavedla přísnější opatření proti šíření koronaviru. Zakázala až na výjimky opouštět území okresu, v některých případech i obce, zavřela některé další obchody a na určitých místech nařídila povinné nošení respirátorů. Opatření mají platit do 21. března.

- Od 1. března se k očkovaní nově mohou přihlašovat lidé starší 70 let a učitelé. Do ČR také dorazily další dávky vakcíny od firmy Moderna, posílání přebytečných vakcín do ČR nabídl některé země EU, např. Francie, Německo, nebo také Izrael.

- Nejpozději od 12. března má začít plošné testování ve firmách s 50–250 pracovníky. Za netestování podnikům hrozí pokuta až 500 tisíc korun.

ANNA JINDRAKOVÁ

Úsměvem proti Covidu

Když jsme přijížděli po zasněžené ulici k Nemocnici Na Homolce, zarazil mě pohled na velký počet důchodců, čekajících u brány na navigaci do očkovacího centra. Jelikož můj tatínek spadá do věkové kategorie 80+, měla jsem možnost ho na očkování doprovázet. Už dopředu jsem vytiskla potřebné dokumenty a přečetla si možné vedlejší příznaky vakcinace tolikrát, že jsem je uměla odrecitovat zpaměti.

Na první vakcinaci jsme jeli na začátku února. Kolem očkování v té době bylo ještě dost dezinformací – je to pokus na lidech, vakcína způsobí genetické vady a neplodnost nebo permanentní sterilizaci, protože ničí protein potřebný k tvorbě placenty. Informovaná společnost věděla, že je vše schváleno Evropskou unií. Přes to jsem si ale nemohla nevšimnout strnulého výrazu tatínka, když jsme se měli připojit k hloučku důchodců u brány.

Podmínkou procesu byl dohled jiného dospělého, který zajistí péči o pacienta. Zaujal mě manželský pár, který sem dovezl jejich syn. Paní seděla na invalidním vozíku a jednou rukou držela svého manžela, který vedle ní našlapoval po zledovatělé zemi, hůlku v ruce. Na pohled lítostná situace. My však byli tak blízko, že jsme slyšeli jejich konverzaci. Vsadili se, že kdo bude u dveří očkovacího centra první, bude večer vybírat televizní program.

Při registraci vám systém zároveň nabídne i výběr termínu, kdy máte na očkování přijít. Pak dostanete konfir-

mační e-mail s údaji, kterými se máte na místě prokázat. Nás ale rovnou posadili do příjímácké místnosti, kde doktor se sestřičkou vybírali občanky a kartičky pojištěnce. S tatínkem jsme pro jistotu přišli o půl hodiny dřív. O to víc nás překvapil lékař, který si hned vzal potřebné údaje a za deset minut už nás posílal do očkovací zóny.

Očkování se ani trochu nepodobalo mým zkušenostem z dětství, např. proti spalničkám. Lékaři nejdřív s pacienty probírali jejich zdravotní anamnézu. Jednou z podmínek bylo přinést seznam léků, které očkování pravidelně bere. Chvilu jsem se nemohla ubránit cukajícím koutkům, protože pán vedle popisoval ten „velký zelený prášek, co bere každé ráno“. Proč prášek bere, si ale vzpomenout nemohl.

Na druhé straně v oddělených boxech seděly sestřičky s jehlamy a očkovací látkou. Procedura netrvala déle než dvě minuty. Pak jsme dostali potvrzení o očkování, lékařskou zprávu a pozvánku na druhý termín.

Nemocnice Na Homolce využívá očkovací látku Comirnaty. Je to vakcína amerického původu, která v sobě obsahuje instrukce k vytvoření proteinu z povrchu viru SARS-CoV-2. Zajišťuje, že při kontaktu s člověkem nebude následně virus schopen vstoupit do buněk organismu. Vakcína tedy nemůže vyvolat onemocnění COVID-19, protože samotný virus neobsahuje.

Jestli mě něco opravdu překvapilo, tak to byla nálada doktorů, sestřiček i pacientů, která musela být nakažlivější než samotná nemoc. Všichni, se

kterými jsme v nemocnici mluvili, byli pozitivně naladěni.

Po vakcinaci bylo nutné počkat 30 minut pro případ reakce po vpichu. Čekali jsme v konferenčním sále; vypadal jako menší divadlo, s pódium níže než hledištěm jako v Koloseu. Jedna ze sestřiček nám řekla, že důchodci měli tendenci odcházet domů dříve než po dané půlhodině, proto do místnosti instalovali televizi. S nostalgickým kanálem určeným pro seniory od České televize jsem si přišla jak v kině za minulého režimu.

Mezi odpočívajícími důchodci a doktory, kteří osazenstvo sálu občas přišli zkontrolovat, jsem měla pocit, že se na chvíli zastavil čas. Negativita s chaosem, informace o kolabujícím zdravotnictví, co pohltily naši zemi, jako kdyby se zastavily. Když se místností rozlehla znělka Možná přijde i kouzelník a tatínkovi se vrátilo tolik životní síly, že začal flirtovat se sestřičkami, byl čas odejít.

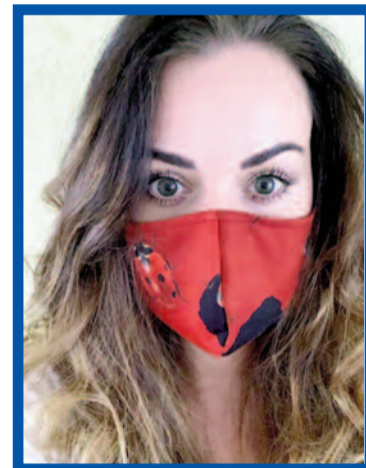
Od 1. března začala registrace na očkování pro starší 70 let. Pokud máte tu možnost jít se svými příbuznými jako doprovod, udělejte to pro ně i pro sebe. Nezískáte jen vzhled do momentální zdravotnické situace, ale dostanete se i mezi lidi, což jinak momentálně nejde. Druhý den ráno mi tatínek řekl, že se nikdy tak dobře nevy spal. Vedlejší příznaky se nakonec dostavily pouze na dva dny, boleta ho naočkováná ruka. A co zkušenost přinesla mě? Že někdy může být vakcínou i příjemný úsměv a pár veselých tváří.

ANNA MÜLLEROVÁ

Móda v roušce

Šíření nákazy nemoci Covid-19 dosáhlo v České republice nového maxima a vláda v reakci na zhoršující se situaci přijala přísnější opatření, aby zamezila dalším následkům. Jedním z těchto rozhodnutí bylo zakázat na místech s vysokou koncentrací lidí nošení podomácku vyrobených ochranných pomůcek. Přitom vlastnoručně šité roušky se staly v průběhu pandemie symbolem solidarity a vzájemné pomoci občanů. Již 19. března to bude rok, co jsme si začali na veřejnosti zakrývat dýchací cesty a s tím zároveň definovali budoucnost toho, co budeme nosit.

Je už tradicí, že se ve světě každý rok objeví nový módní trend, který každý prostě musí mít. S rouškami to tak bylo opravdu doslovně. Tento kus ochranné látky je nezbytným doplňkem, jako pro některé mohou být brýle, hůl, nebo číva-

va v kabelce. Proto se lidé začali odchýlovat od nošení modrých chirurgických roušek a přichází s módními nápady, jak si své domácí roušky nebo respirátory vyšperkovat. Zároveň se proti nošení jednorázových roušek staví organizace OceanaAsia, která varuje před znečištěním oceánů a hypotetickou produkcí 4 860 až 6 240 tun extra plastového odpadu.

Nošení ochranných dýchacích pomůcek sebou však přineslo jednu otázku: dá se vůbec oblékat stylově, když

obličej zakrývá filtrační polomaska?

Východní kultury nám potvrzují, že to opravdu jde. A nejen to, například rouška dominuje módním molům již od roku 2014, kdy ji představila čínská značka Qiaodan jako součást oděvu na Fashion Weeku v Pekingu. Kolekce původně reagovala na smog, jehož koncentrace se v průmyslové zemi nebezpečně zvýšila, symbolicky ale předpovídala módu, kterou šest let od přehlídky nosí po celém světě.

Přístup k rouškám není však všude stejný. V České republice ji spíš než za trendy doplněk považujeme za omezení svobody. Ztělesnění dábla a jeho mučitel. Tomuto vnímání také nepomáhá fakt, že v poslední době ztrácíme kvůli restrikcím pohybu motivaci se stylově oblékat. Na scéně přišla nová móda pro všední den – pyžamo. V případě potřeby vycházení z domu ji ti ambicióznější mohou vyšperkovat bundou a teniskami.

Pokud se ovšem naučíme nosit roušky způsobem, který nám přinese potěšení, třeba se v budoucnosti stanou přirozenou výbavou každého občana při návštěvě u doktora nebo na koncertech, kde je šance přenosu virů a bakterií poměrně vysoká. Nošení roušky má však ještě jednu nenahraditelnou výhodu – vstřebává a filtruje nejen vzduch, ale i naše nashromážděné, potlačované emoce. Naštvaným poskytuje prostor, do kterého mohou vykřičet svoje problémy a citlivějším nenápadně vysaje slzy frustrace.

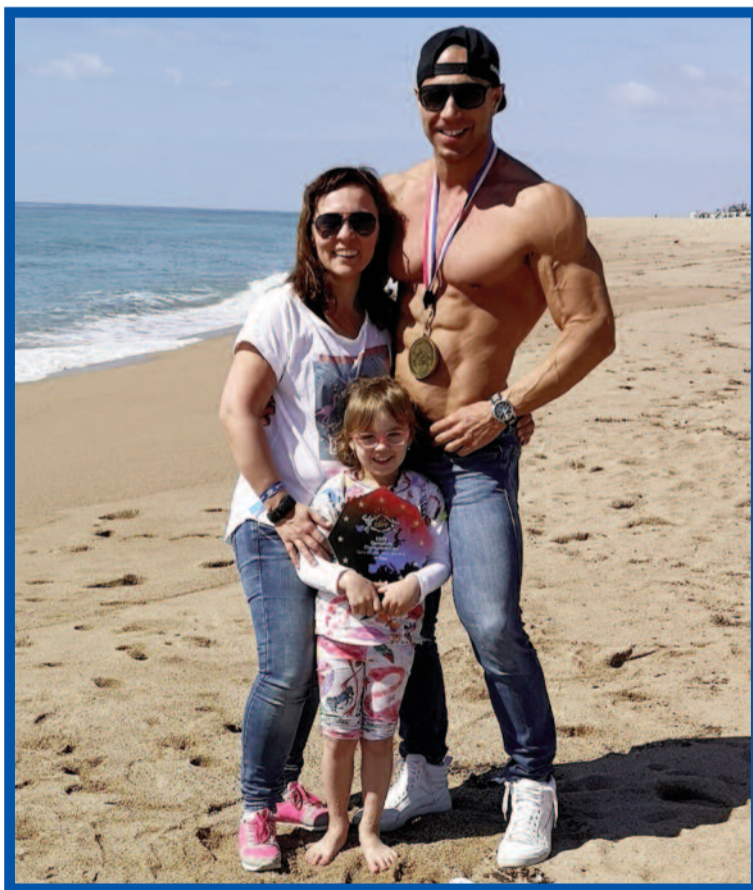
Móda v kostce? To je a bude móda v roušce. ANNA MÜLLEROVÁ

Pavel Samek: z covidu 19 mám respekt, sportovcům se o následcích nemoci neříká pravda

Pavel Samek je fitness trenér a výživový poradce, který v roce 2019 získal titul mistra Evropy v klasické kulturistice. Nyní pracuje jako produktový specialista firmy PROM-IN a lektor na škole výživového poradenství NUTRIS. Po práci také dále trénuje a věnuje se rodině. Kromě teoretických i praktických znalostí z oblasti fitness zasluhuje pozornost také jeho ve fitness komunitě neobvyklý postoj ke koronaviru, ze kterého má navzdory dobré kondici velký respekt.

Co říkáte na sérii nových opatření? Mám pocit, že se točíme v kole polovičatých omezení, která nemají konce. Myslím, že se celé řešení pandemie od léta ubírá zcela špatným směrem. Počítal jsem, že se budeme snažit vir marginalizovat a udržet nákazu na úrovni vzácné nemoci, jako tomu bylo na jaře. Ale zvrhlo se to úplně jinam. Bohužel naše společnost si není schopna připustit rizika a adekvátně na ně reagovat. Proto jsme tam, kde jsme. A popravdě cítím velkou frustraci a bezradě.

Z čeho konkrétně jste frustrovaný? To, jak daleko situace u nás došla, mě, příznám se, rozhodlo. A frustruje mě taky přístup lidí – už v březnu jsem se s nimi hádal, že „promoření“ je nesmysl. V práci dělám analýzy studií, tak vím, že pokud někdo chce – je bohužel snadné téměř jakoukoliv studii ohnout, jak je potřeba, a že vše je možné vysvětlit různými způsoby. Lidé mají tendenci prezentovat věci tak, jak chtějí. V tomto případě tak, aby se

Pavel Samek s rodinou.

Foto: archiv

nemuseli omezovat. Nikdo se třeba nechce vzdát cestování. Přitom například zavření hranic určitě na jaře pomohlo.

Vy byste se v zemi se zavřenými hranicemi necítil nesvobodný?

Já rozhodně ne. Když něco dělám, dělám to na maximum a polovičatá řešení mi vadí. Tohle byl a je závažný prob-

lém, který bylo potřeba radikálně řešit. Ale to se nenosí – už nejsme ochotní se omezovat. A když vidím politiky, jak jen papouškují, co lidé chtějí slyšet... Nikdo není konzistentní a nedokáže říct lidem, co se děje. To, co máme teď, je stejně taková „pseudosvoboda“. Stejně nemůžeme nic.

Pokračování na straně 3

Sociální prázdno

Vznášim se v sociálním vzduchoprázdno. Vím, ten pojem není zrovna obvyklý. Hned ho vysvětlím.

Nedávno jsem odmaturovala a opustila gymnázium, na kterém jsem strávila osm let. Skončila tak velká kapitola mého života a dala mi zatracenou práci smířit se s tím, o kolik přátel přijdu. Nemyslím ty blízké. Myslím ty, které potkáváte na chodbách. Ty, na které náhodně narážíte. Ty, mezi které patříte, přestože je znáte jenom letmo.

Tak přesně mezi ty jsem po maturitě patřit přestala. Už na tu školu nechodím. Sociální skupina jejich studentů mě nemilosrdně vyplivla a nechala opuštěnou ležet na chodníku.

Čekala jsem, že prázdné místo nahradí komunita vysokoškoláků. Že mě z té země zvedne a vcucne do sebe. Jenže kvůli tomu viru jsem zatím do školy nevkročila ani jednou.

Šance se seznámit nulová, protože není kde. Šance zapadnout nulová, protože není kam.

Blízcí přátelé zůstali, ale po lidech, které bych znala letmo, jako by se slehla zem. Takový žádný už ve svém životě nemám.

Představte si okruh známých jako košatou korunu, ze které se postupně začínou osekávat větve, až nakonec zbyde jenom pár pahýlů. Na nikoho už náhodně nenarážím. Nikam už nepatřím. Zůstala jsem ležet na tom chodníku, vypliv-

nutá, nevycucnutá. A to je sociální vzduchoprázdno.

Vznášim se v něm. Představte si vzduch s vlastnostmi vody. Plavu. Máchám rukama a není čeho se zachytit. Splývám, někam mě to unáší. Jsem pořád na místě. Takový to je.

Nesnášim ty rodičovské kecy o tom, že si nemáme na co stěžovat. Jasně, máme co jíst, máme s kým jíst, máme kde spát, máme s kým spát. Není to tak zlé. „Tak si stěžujte.“

Ale my máme právo na to si stěžovat a máme dokonce proč.

Většina z nich si dál vesele chodí do práce a z práce, na nákup a běhat. Dál každý večer nikam nechodí, stejně jako předtím večer nikam nechodili.

U nás je to jiné. My byli nelítostně a s okamžitou platností vytrženi z kontextu. Jakmile se zavřely školy, byli jsme vyrváni i s kořeny bez možnosti opětovného zasazení.

Vysokoškolský léta jako malovaný. Sedím s počítačem na klíně a koukám z okna. Občas si uvařím oběd nebo kafe, nebo někomu zavolám. Školy dál zavřené, fitka zavřené, knihovny zavřené. Hospody taky zavřené. Srdce zavřené v tělech, těla zavřené ve svých domovech. Naučit se žít v sociálním vzduchoprázdno není lehký. Naopak, něco vám řeknu: pěkně to leze na mozek.

ANEŽKA ZEMENOVA

Kdo se bojí tyčinky? Jak to vypadá na testech v Třebíči

„Nic si strkat do nosu nenechám!“ prolašují sebevědomě Češi, obzvláště pak prostřednictvím komentářů uveřejňovaných pod příspěvky českých médií na Facebooku. Věta, která by nás ještě před rokem určitě rozhodila, ne-li pohoršila, se proměnila v tak často používané tvrzení, že bychom ji mohli prohlásit za národní slogan. K naší vlastní hlouposti. Ve většině případů se jedná spíše o jakousi formu pochybné resistance vůči pravidlům, než proti testování na covid-19 jako takovému. Jak testování vůbec probíhá? Kromě té neblaze proslulé vatové tyčinky v nosní dutině?

Všechno začalo 16. února, kdy dostávám zprávu od bratrance, že mu není dobře. Mou první reakcí bylo intenzivní googlování. Kdy se stává člověk nakažlivým? Dozvídam se, že jsou to dva dny před prvními projevy. Počítání na prstech jako v mateřské školce mě sice nejdříve uklidnilo, ale po počátečním šoku z bratrancovy zprávy si řeknu, že se můžu nechat otestovat. I kdyby jen pro jistotu. Ještě během online přednášky se objednávám na antigenní testy přes stránky Nemocnice Třebíč. Zatímco v polovině prosince, kdy byly kapacity zájemců na dva týdny dopředu plné, si člověk teď počká maximálně dva dny; ne-li den. Volím nejdříve možný čas, tedy osm hodin, a vyplňuji požadované údaje. Potvrzení na e-mailovou adresu přijde do několika minut.

Musíte přijít ze zadu. Bočními dveřmi. Pokud je najdete.

Přicházím do areálu nemocnice o necelých patnáct minut dřív. Jednak proto, že jsem přecenila čas cesty, jednak

Nic to není.

Foto: archiv

proto, že jsem si nechávala rezervu, abych stihla odběrové místo najít. Protože v trebičské nemocnici probíhá přístavba a rekonstrukce pavilonu operačních sálů, jsou některá oddělení dočasně přeházená. Přechodu přímo před vstupem do areálu navíc chybí posyp, což není ideální, obzvláště, když je námraza.

Situaci zachraňují ukazatele. Na mapce se dozvídám, že odběrové místo se nachází až v jedné ze vzdálenějších budov v areálu. A taky to, že mám jít zadním vchodem. K zadní části budovy vede strmá příjezdová cesta a jeden by si připadal, že leze někomu do zahrady za domem než do nemocnice.

Podle televizních reportáží měla být přede mnou dlouhá fronta. Ale jedinými lidskými bytostmi na příjezdové

cestě byli tři muži. Dva z nich roztačovali malou dodávku do zledovatělého kopce. Třetí muž, který seděl za volantem, volal rozkazy a gestikuloval do zpětného zrcátka. Také oni se přišli testovat. Jeden se zmiňuje, že je na testech poprvé. „Jako... ta tyčinka do nosu mě trochu děsí,“ přiznává a druhý mávne rukou. Jako řidič nákladního auta se prý nechává testovat pravidelně. „To je v klidu,“ dodává na povzbuzení.

Teď to bude nepříjemné

Ve dveřích stojící první ze zdravotníků se ptá, jestli jsem objednaná. Přikývnu. „Jste na testech poprvé?“ Dostalo se mi povzbudivého úsměvu. „Hned za rohem vám paní dá lísteček s vašim jménem, který pak dáte sestřičce při testu. Vůbec ničeho se nebojte,“ dodá-

vá. Vejdou a za rohem mi skutečně dává zdravotnice sedící u narychlo zřízeného pultu papírek se jménem a rodným číslem, který jsem dostala za úkol nalepit si na kartu pojištěnce.

„Můžete se posadit tady na židli a hned vás vezmeme,“ říká se stejnou dobrou náladou, jako měl zdravotník ve dveřích. Místnost dělí nemocniční paraván na dvě části. První je improvizovaná čekárna, na druhé straně odebírají zdravotníci v relativním soukromí za zástěnou vzorky. Já a dva muži, kteří roztačovali auto, tu jsme jediní. Neseděla jsem déle než deset vteřin, když byl i druhý z nich hotový a na cestě ke dveřím děkoval zdravotníkům. Zdravotnice na mě mávla, že jsem na řadě.

„Můžete si vybrat, ke které z nás půjdete,“ Podruhé toho rána mi je položena otázka, zdali jsem na testech poprvé. Zřejmě to na mně je vidět. „Tak to se vůbec nebojte, bude to jen šimrat,“ uklidňují mě okamžitě. Protože další zájemci o testování nepřicházeli, věnuji se všechny tři zdravotnice mně. Jedna se ptá, jestli jsem zaznamenala nějaké příznaky. Teplota, kašel, ztráta čichu. Vrtím hlavou. „Ucpaný nos, rýma?“ zeptá se druhá a já odpovídám, že ne. „Setkala jsem se s někým, kdo příznaky má. Já sama ale žádné nemám.“

„Teď to bude nepříjemné,“ sděluje mi zdravotnice, „ale nebolí to.“ Zavřu oči a čekám. Na to, že mám křivou nosní přepážku, jsem mohla upozornit předem, protože se výtěr napoprve nepovedl. Sestřička se směje „vy máte takový malý nosánek“ volí druhou nosní díрку.

Za chvíli je po všem a mně se spouští slzy z jednoho oka. Až na odkašlání

a zamrknání slz jsem přežila. Zatímco mi zdravotnice vysvětlují, že výsledek mi přijde SMS zprávou do půl hodiny, si nasazují respirátor a beru zpátky své doklady. Poděkuji, projdu stále ještě prázdnou čekárnou ven, na opuštěnou příjezdovou cestu. Jsou tři minuty po osmé.

Čeho se vlastně bojíme?

Denně se v České republice provede více než 50 000 antigenních testů. Ministerstvo zdravotnictví eviduje necelé tři miliony provedených testů celkem. Zatímco výhodou antigenního testu je jeho rychlost provedení, problémem zůstává relativně nízká senzitivita. Z dat ministerstva vnitra plyne, že v České republice mají antigenní testy senzitivitu mezi 81 % a 98 %. Dochází tak k falešně negativním výsledkům častěji, než u takzvaných PCR testů. Přestože antigen je vhodný zejména na podchycení covid pozitivních lidí v počáteční fázi, po pozitivním výsledku je vždy nutný i dodatečný PCR test. Neznámená to ale, že je testování antigenem zbytečné. V očích mnoha Čechů se onen výtěr z nosohltanu stal jakýmsi symbolem podrobení se „tém nahoře“, někteří stále sdílejí příspěvky typu „vláda chce, aby byly vysoké počty nakažených, takže se hlavně nechoďte testovat!“

Vyhýbáme se antigennímu testování zdarma ze strachu z bolesti? Nebo ze strachu ze symbolu, které testování představuje? Vám, kteří se obáváte toho prvního, mohu říct jedno: mnohem víc mě bolel pád na kluzkém přechodu před nemocnicí na cestě z testování, než samotné testování.

MAGDALÉNA NETÍKOVÁ

Pavel Samek: z covidu 19 mám respekt, sportovcům se o následcích nemoci neříká pravda

Dokončení ze strany 2

Jste vrcholový sportovec, máte dobrou kondici. Osobně byste se viru nejspíš bát nemusel. Nebo to vidíte jinak?

Ano, mám celkem kondici. Nízký krevní tlak, minimum tuku a víceméně nestonám. Bohužel mám kolem sebe již několik sportovců, kteří na tom byli podobně, možná i lépe. Přesto, bohužel, někteří z nich po překonání covidu bojují s trvalými potížemi. To je vlastně další věc, která mě vytáčí – veřejnosti se prezentuje, že existují jakési rizikové skupiny, jinak že nemoc nepředstavuje problém. Ano, mladého zdravého člověka asi Covid nezabije, ale může ho trvale poškodit. A to riziko může být celkem vysoké, nezávisle od toho, v jaké jste kondici. Takže, já se snažím nákazu maximálně vyhnout, protože bych rád ještě nějakou dobu sportoval bez omezení.

Předpokládám, že to ve fitness komunitě není zrovna běžný názor...

Není. Většina fitness komunity se ke koronaviru staví tak, jak se dá očekávat z podstaty tohoto životního stylu. Pokusím se to vysvětlit. Fitness je extrémně sobecký životní styl. Lidé, kteří ho provozují, často trpí jakýmsi pocitem jedinečnosti. Současně to ně-

kdy hraničí i se sebedestruktivním chováním. Někteří jsou ochotni riskovat i život, kvůli soutěži. Ale dokáží se přesvědčit, že zrovna jim se nic stát nemůže. Takže v popírání jsou de facto trénování. A samozřejmě prezentace koronaviru médií je v tom ještě podporuje. Covid údajně ubližuje obězním s vysokým krevním tlakem, případně oslabenou imunitou a starým lidem. To přece nikdo z fitnessáků není. Takže jim se nemůže nic stát. Podobně teze slyšíme i od lékařů, v podstatě se není čemu divit. Prostě mnoho lidí se vymezilo tím způsobem, že za to, že budete mít těžký průběh, si můžete sami. Děsí mě ale, že tento názor se ujal i mezi odborníky. Možná je to zkrátka obraná reakce na situaci, kterou jsme nikdy nezažili. Myslím, že média opravdu škodí a přispívají k falešnému obrazu.

Zmiňoval jste konkrétní případy sportovců, kteří mají po onemocnění koronavirem trvalé následky. Jak je možné, že navzdory tomu postoj fitness komunity (a nejen jí) zůstává takový, jaký jste ho popsal? Copak se o těchto případech neví?

Ti sportovci, kteří měli po Covidu problémy, jsou třeba vytrvalostní běžci. Z fitness sportovců znám osobně jednoho, který má trvale poškozené

plíce a v podstatě i dnes po dlouhé době po překonání nemoci, není schopen aktivního života, natož výkonnostního sportu. Z těch opravdových fitness hvězd s tím problémem veřejně nepřiznává nikdo, třeba jsou opravdu odolnější. Celkově se lidem ve fitness sféře zdá, že je nic neohroží. Po pravdě z ostatních sportů, tím, že spolupracuji se sportovci z jiných odvětví, mám negativních zpráv více. Je to i tím, že v jiných sportech na vrcholové úrovni, jsou sportovci daleko více monitorováni. Tedy u nich dříve odhalíme potencionální problém. A vypadá to, že po covidu se tyto problémy rozvíjejí postupně. Jedná se především o neurologické a oběhové potíže. A to jako mladý perspektivní sportovec, opravdu nechcete. Dnes zrovna jsem ale byl na preventivní kontrole u kardiologa a ten mi říkal, že k němu chodí spousta sportovců, kteří mají následky po covidu a že to zlehčuje jen blázen. Byl prvním z mých známých lékařů, který mi otevřeně sdělil, že covid považuje za závažný problém a že má v ordinaci mnoho sportovců s nálezem na srdci a to i po lehkém průběhu. Že ho děsí, co tvrdí někteří z jeho kolegů a jak to zlehčují. Následky v tuto chvíli nikdo neřeší, jen umrtí. A není dobře, že tohle nikdo sportovcům neřekne. Že půl roku po covidu mohou začít problé-

my, které z dříve zdravých aktivních lidí vytvoří například pacienty kardiologie.

Věříte, že se situace v dohledné době vrátí do normálu?

Obávám se, že situace se jen tak normalizuje. Mám pocit, že nás čeká ještě poměrně dlouhé období temna. Jak jste se na začátku ptala, co přesně mě frustruje, tak tohle asi nejvíce – není vidina „světla na konci tunelu“, jsme v úplné nejistotě.

A jak se s tím vyrovnáváte?

Řeknu to na rovinu – s aktuální situací se mi nedaří moc vyrovnat. Psychicky mi rozhodně nedělá dobře. Snažím se věnovat nějaké produktivní činnosti. Vyvíjím nové produkty a snažím se i přes psychický diskomfort trénovat a věnovat se rodině. Popravdě jsem velmi rád, že naše dcera má aktuálně opět distanční výuku.

Nemáte strach, že v oblastech vzdělání a socializace se pandemie na dě-

tech podepíše víc, než by mohla po zdravotní stránce?

Polovičatá řešení (jako opakované otevírání a uzavírání škol) situaci jen prodlužují. Posílání dětí do škol, když umírají stovky lidí denně, nechápu. A nechápu, jak se ve vším společnosti mohla tak snadno smířit. Kamarádovi umřel známý, kterému bylo 38 let a měl malé děti. Nebyl to nemocný člověk. Ale my se na celou věc pořád díváme, jako by to byla pohoda. Nedočkázu pochopit, jak jsme mohli takhle otupět. Cynismus naší společnosti mi přijde šílený. Když byla válka, děti také nešly do školy.

Přirovnáváte pandemii k válce?

Je to svým způsobem válka. Rozhodně mi to nepřijde taková sranda, jaká se z toho dělá. Lidé, kteří virus před pár měsíci zlehčovali, úplně obracejí, když se s ním setkají nablízko. Otázka je, kolik lidí se s ním musí potkat nablízko, aby situaci pochopili.

ANEŽKA ZEMENOVÁ

FLEŠ

Do čísla přispěli: Vojtěch Donát, Michael Džindžichašvili (Džindži), Anna Jindráková, Ilike Kumsová, Anna Müllerová, Magdaléna Netíková, Tereza Spáčilová, Richard Steindl, Anežka Zemenová – Laskavě lálal mgr. Jaroslav Slanec

Karel Boháček: Nemuselo to dopadnout, ale dokud se žije, je dobře

Autor internetového deníku Dračí dny s covidem – který budeme uveřejňovat ve Fleši na pokračování – Karel Boháček pracuje jako referent magistrátu města Plzně na Odboru stavebně správním, oddělení územního plánování. Ve volném čase rád píše a fotí. Spojil jsem se s ním – jak jinak v dnešní době – přes video hovor. Čas plynul příjemně a neformálně, Karel mi nabídl tykání.

Prodělal jsi covid – jeho těžší variantu. Tušíš, odkud to přišlo?

Absolutně ne. Jen spekulace, pravděpodobně doma, v rodině. Faktkem je, že jsme to měli potvrzené všichni, tedy kromě sedmnáctileté dcery, která byla dvakrát na testu a vždy negativní, i když měla stejné příznaky jako syn. Těžko říct, ještě ji chci vzít na test protilátek. V práci nikdo nemocný nebyl – celý týden po tom, co jsem lehl. Nikam jinam nechodím. Do práce jezdím autem, mimo si nasadím nanomasku. Chodil jsem tam dvakrát nebo třikrát týdně. Máme totiž homeoffice, plně propojení na všechny programy, co potřebujeme. S nikým jsem se nepotkával, na patře jsme ob kancelář. Ale žena pracuje v bance, tam je plný provoz, a byt jsou v rouškách a respirátorech, v bance standardně každou chvíli někdo onemocní. Druhá možnost je, že nákaza přišla od našich dětí.

Už se po nemoci cítíš líp? V rámci možností aspoň.

Oproti nemocnici je to úplná pohoda. Blbě je, že mám asi desátý den odpoledne a večer zvýšenou teplotu. Mluvil jsem o tom s doktorem a ostatními pacienty. Nejsem v tom výjimka. Na začátku mě to iritovalo, protože když jsem přišel z nemocnice, byl jsem bez teploty. Najednou jsem se po týdnu z ničeho nic začal cítit blbě. Nevěnoval jsem tomu zpočátku pozornost, ale druhý den už jsem měl teplotu zvýšenou. Doktor mi udělal klasickou „laborku“ – CRP markery byly na hodnotě 30, což je hraniční hodnota toho, jestli je to nějaký bakteriální zánět. Protože jsem za tu dobu do sebe dostal spoustu prášků včetně dvojitých ATB, doktor doporučil nechat tomu volný průběh bez medikace. Za týden jsme udělali znova testy. CRP kleslo. Něco se v tom těle ještě děje, ale zánět to není. Dělal mi CT plic, ale ještě nemám výsledek a nevím, jak moc jsou poškozené. Nechal jsem si dělat ještě protilátky. Těch mám hodně – přes 8 000. Spodní hranice je 50. Ono to asi odpovídá mému těžšímu průběhu.

V deníku Dračí dny s covidem píšeš o „britském nákupu“. Potvrdila se ti

domněnka, že jde o britskou mutaci?

Je to velmi pravděpodobné. Potvrzené to není, sekvenace se standardně nedělají. Vzhledem k tomu ale, že v době, kdy jsem se nakazil, ukazovaly sekvenace tady v západních Čechách 70% britské mutace, se to zdá možné. Průběh tomu taky odpovídá. U původního „wuchanu“ většinou jako první následovala ztráta čichu a chuti, potom teprve horečky... Já i děti jsme měli horečku, hned. Nárast, co tě složí. Člověk se nemůže pohnout a od první chvíle rovnou čtyřicítka, která nešla srazit. Čich mám, jen chuť mám takovou pozměněnou, divnou. To jsou ukazatele, které by potvrzovaly spíše tu „Brigitu“ (britská mutace covid-19), jak se říká.

Co se týče protiepidemických opatření v okolí, myslíš si, že se dodržují, nebo jsou lidem po těch zmatcích a nejistotách lhostejné?

Mám na tohle asi trochu jiný názor než mainstream. Tvrdím, že samozřejmě existuje určité procento, které ta opatření nedodržuje z různých důvodů. To by asi bylo na dlouhý sociologický rozbor. Důvody jdou od popírání po malý rozhled, přes dezinformační válku... je toho hrozně moc. Těch je třeba kolem 5%. Pak je tu další skupina. Jsou to lidi, kteří se chovají víceméně obezřetně, ale občas něco nedodrží. Nicméně, nejsem přesvědčený, že jsme „národ úplných debilů“. Z mého pohledu nám to podsouvají politici a média to převzala. Dokládají to různými fotkami, které ale nic nedokazují. Mnoho sociologů – třeba z Hnutí Snih či z dalších na politice nezávislých hnutí – to vysvětluje asi dost dobře. Analyzovali data pohybu z google za prosinec, leden a únor v ČR. A ono se nic moc na pohybu nezměnilo. Jediné, co se změnilo, jsou vlastnosti a povaha viru. To, že za stejných opatření nejdeme s čísly dolů, osobně tedy nedávám za vinu lidem, kteří se chovají pravděpodobně stále stejně, ale, bohužel, mutacím toho viru.

Zmiňoval jsi dezinformátory a popírače covidu-19. Sám uvádíš, když píšeš o tom, jak jsi šel na PCR test: „...v další studené jeskyni nás dvě víly něžně a rychle očipují.“ Po tom, co sis prožil – a v deníku to je vidět – co bys jim vzkázal?

To je nepublikovatelné...

Chápu, že by to asi bylo vulgární...

Víš, já jsem věděl, že můžu mít horší průběh. Když to řeknu na rovinu, jsem 3 roky po operaci zhoubného nádoru a to je prostě průšvih sám o sobě. Bohužel se také léčím ještě s tlakem. Od

začátku sbírám mraky dat, nějak si je pro sebe analyžuji, mám dost známých na Facebooku, kteří se tím taky zabývají. Měl jsem asi 3 000 takzva-

Karel Boháček s rodinou.

Foto: archiv

ných „facebookových přátel“ a dneska jsem někde kolem čísla 1200. Nabalily se na mě za ty léta mraky lidí – asi přes umělce a malíře, taky totiž trochu fotím – kteří k dezinformacím inklinují. Eliminuju je. Bohužel musím říci, že jsou to i lidi, co znám osobně. Jenže беру to tak, že mě i jiné v podstatě sdílením ptákovin ohrožují.

Dnes je hodně snah, ať už to byla spíš propadáková TikTok vládní kampaň či weby vyvracející dezinformace. Co by podle tebe fungovalo nejlépe, jak popírače přesvědčit, že Covid je problém?

Tyhle lidi asi už přesvědčit nelze. Myslím si, že dokud nebudou mít osobní zkušenost, tak je nikdo nepřemluví. Samozřejmě, vláda má komunikovat jinak, média mají komunikovat jinak. Jenomže jsme zase u toho. Novináři neumějí rozlišit, kdo podává informovaný názor. Pro ně je jeden doktor jeden názor, druhý doktor druhý názor. Sám to vím, dělal jsem v médiích. Novinář dá tyhle dva názory proti sobě, aniž by si uvědomil, že vědecká debata je v 95% konsensus na straně toho jednoho z nich a ten druhý tvoří tu menšinu. Oni to vyslou do světa jako debatu jedna vs jedna. Z toho si lidi ten konsensus nevytvoří, musí se pak rozhodnout 50 na 50. Co se politiků týče, vláda totálně selhala, ale bohužel opozice, ve snaze získávat politické body, nahrává dezinformacím také. To se dá najít zpětně až do jara. Jen co se vydala opatření, opozice to

kritizovala jako špatné. Rozvolňování díky opozici a jejímu nátlaku chaotické, nedala se pak vyhodnotit jednotlivá opatření. Vrátilo se nám to s podzi-

mem. To se ale nedá odstranit, k životu v demokratické společnosti to patří. Stejně jako různé názory. Jedině mít nějaký nástroj, který nebude dezinformacím dávat prostor. Zase jde ale o to: kdo to bude vyhodnocovat, na základě čeho, nebude to cenzura? Je to strašně těžké. Kdyby se vytvořil, aspoň v rámci pandemie, odborný nezávislý institut jako CDC v Americe nebo Kochův institut v Německu a měl by svůj propagovaný kanál, bylo by to určitě dobré. Ale těžko přesvědčit lidi, kteří se tak moc bojí nebo z různých důvodů inklinují k těmto – z mého pohledu – ptákovinám. I když prodělávají covid, tak ti řeknou, že je to spiknutí. „Jsem obětí války, byl to virus vyrobené farmaceutickými společnostmi, ale covid to nebyl, tečka.“

Četla tvoje žena nebo děti tvůj deník?

Ano, manželka ho určitě četla, dcera na Facebook také přístup má, mladší syn ještě ne.

Co na to říkají?

Někdy se smály, jindy slzy. Žena nevěděla, že jsem se zhoršil, že u mě bylo nějaké konsilium, které řešilo intubaci... Nechtěl jsem se nechat intubovat. Statistiky jsou jasné. Jakmile skončí člověk na intubaci na JIPce, je to 50 na 50. To byla doba, kdy, když mi zavolali, jsem je zásoboval odpověďmi: „Nezhoršuji se.“ Jim to stačilo. Poslední, relativně dobré zprávy, měli totiž od doktora druhý den, když mě odvezla

sanita. Stod, kde jsem byl v nemocnici, je hned vedle našeho města. Pracuji tam lidi, se kterými se znám, takže žena měla pár informací navíc. Že nejsem v bezvýchodném stavu, že je to tak na hraně, že by to mohlo dopadnout dobře. Já jsem se začal horšit ale až 48 hodin po tom, co mě odvezla sanitka. To se moje holky dozvěděly až z psaní, kdy už bylo „dobře“ v realitě. Proč je deník stylizován zrovna do postavy draka? A další pohádkové náměty víl a trůlů. Je to spíše stylistická snaha nebo jiný záměr?

Jenom stylistika, nic jiného. Psal jsem na facebooku dřív kratší povídky z pozice draka, lehce vypointované, tak jsem to do toho zase stylizoval. Četl jsem i věci jiných lidí ohledně covidu. Depresivní. Nechtělo se mi takhle čtenáře strašit a jen popisovat, že je mi blbě a aby mě litovali. Neumím to, nejsem na to. Bral jsem to tak, že je mi blbě, nemusí to dopadnout. Dokud se ale žije, je dobře.

V tom textu asi plní svoji funkci. Ne, že by nemoc zesměšňoval. Spíš dodává naději, než že popisuje, že je všechno špatné.

Bylo fajn, když mi potom lidé psali a omlouvali se, že se nad mým psaním tak smáli, že mi tam přidali jako reakci chechtajícího se smajlíka.

Nevím, jestli je to nějaká bariéra nářečí nebo jestli jsem to správně pochopil, ale proč o covidu píšeš jako „čmelíku/ chytout čmelíka“? Sice jsem si pak dohledal, že je to nějaký brouk, ale na živo jsem to nikdy nesyšel.

Ano, čmelík je vlastně parazitickéj brouk. Mám dobrého přítele, žije teď v USA a ... čmelík je čistě naše označení pro SARS-CoV 2.

Jako další zpestření se mi líbila tvoje výzva o léčivé nahé fotky. Spíš než kolik žen mě ale zajímá, kolik se nakonec ozvalo mužů?

Neproběhla reálně ta popisovaná výzva u dvou stovek žen, to bylo vymyšlené.

Aha, škoda. Takže žádné lechtivé nepřímé informace pro čtenáře. Planá naděje.

Na to, abych to udělal, mi bylo ještě hodně špatně v té době. Mimo covid by mi nedělo problém to vyzkoušet. Chtěl jsem jen pobavit, nic víc. To, že to některé vzaly za své a poslaly... vždyť je to fajn. Napsal jsem v minulosti knížku erotických povídek a nic pro mě není tabu, tak jsem erotiku nacpal i sem.

MICHAEL DZINDZICHASVILI

Deník na pokračování: Dračí dny s covidem

Seriál psaný Karlem Boháčkem, referentem magistrátu města Plzně, o pobytu v nemocnici na covid jednotce, v nemocnici Stod, který budeme uveřejňovat ve Fleši na pokračování.

24. ledna 2021

Je čtvrtek a já se z Plzně vracím domů. Necítím se ve své kůži, ale v tu chvíli to ještě neumím přesně popsat. Slova mě napadají až večer, kdy se pokouším usnout. Cítím se zároveň unavený a zároveň čilý. Nejsem bolavý, v tuhle chvíli ještě ne. Jen cítím a vnímám v těle každou kost, každý sval, každou dračí šupinu. Svítání mě zastihne ve stavu, že nevím, zda jsem vůbec spal. Vstát a přinutit se pracovat je nadlidský úkol, ale zapnu PC a připojím se ke vzdálené ploše počítače

v kanceláři v Plzni. Před třetí hodinou odpoledního už mám 39. Tupě ležím, spát nelze. Jenom posadit se je v tomhle stavu logistický problém, vyžadující dlouhé minuty plánování každého nezbytného pohybu. Také přesvědčování vlastního mozku, aby do nervů a svalů poslal povely. A doufání, že je svaly zvládnou splnit. Už během tohoto dne vytěšňuji z hlavy negativní zprávy a myšlenky a představy dusících se pacientů na JIP odděleních. No, mám s tímhle vytěšněním zkušenost díky rýmičce, takže je to mechanická záležitost. Piju hektolitry zázvorového čaje s medem. Víím, že jsem svým stavem vyděsil zbytek rodiny, tak občas zkouším vtipkovat a situaci zlehčovat, jak tuhle jednodenní virózu zvládnou a v pondělí vyrazím do práce. Nikdo se nesměje, nechápu. V neděli nápor horečky nastupuje dřív,

než v sobotu. Zkracuji tedy intervaly mezi různými druhy antipyretik na tři hodiny s vědomím, že pak už zbývá jen vlažné sprchování... a odpole dne reaguje. Večer trávím mezi 38 a 39 a krom bolesti mě vlastně nic netrápí, tahle teplota se pro dračí tělo stala asi přijatelnou. Blbě zprávy jsou, že čtvrtý den od mých prvních příznaků má stejný nástup problémů i žena a dcera. Nejspíše jim díky vlastním bolestem dochází, proč je ze mne od pátku troska. I když, dcera vypadá mnohem lépe, tak snad to tak zůstane. Se ženou voláme svým šéfům a zařizujeme nezbytné. Zítra zavoláme obvodnímu a prozatím očekávám minimálně dva druhy ATB kvůli případné mikrobiální pneumonii. Dál? Uvidíme, dopíšu to příští víkend... (POKRAČOVÁNÍ PŘÍŠTĚ)